

E. I. önkéntes emlékeken és tapasztalatokon alapuló megfigyelései az öröm elhanyagolt témakörében

1.

Büszkék vagyunk a
képességeinkre
veszélyes jótulajdonságainkat
előnyös rossztulajdonságainkat
úgy-ahogy gyarapítjuk
az örömré
nem vagyunk felkészülve
hideg lábbal odébb áll.

2.

Ülök a Montparnasse-on
a Le Petit Bar előtt
napos utcán kerek
márványasztalkánál —
Michel Piccoli hangja
után dzsessz-zene dől
bentről a rádióból —
egy kékruhás félvér asszony
rámnéz s tovaring
ezzel a pillanattal
örök időkre
megajándékozom
a hedonista E. I.-t.

3.

Micsoda mell közelít
háttérben a Sacre Coer
meredő kupolája
micsoda mell
tán asztalomra huppan —
a templom itt marad megvár
vannak esélyeim még.

4.

T. a badacsonyi
vasútállomáson
leszáll a vonatról
köztünk a száz méter
csak futva tehető meg
futunk egymás felé
már több mint húsz éve
azon az állomáson —
olyan hétfejű
atomsárkányt
fel nem találnak
mely elpusztíthatná
azt a futást.

5.

Tölcserrel töltenek fejünkbe
illemet elvet nyelvet
szexet lezet eszté-etikát
matematikát takti-praktikát
s az örömről lenevelnek.

6.

Nyisd ki a szemed a füled
nedvesítsd meg az ajkad
ízlelő szemölcsleid
álljanak készenlétben
orrcimpád remegjen
még a nyitott kukák
ázott szemetének
bűzfellegében is
és gombolod ki a szíved
jó idő rossz idő
neked dolgozik mind
agyad titkos
zsebeinek
cipzárját nyisd ki!

7.

A régismert test
régismert vacogása
régismert kiáltás
és hátamban a körmök
vérvörös tördöfése —
hány falon aknán árkon
tör át fülem
labirintusába a döbrent
kérdés „Még meddig
leszünk fiatalok?”

8.

Ó ágyak nyomomat őrzők
jeges faház izzó
sátor hús tó az éjben
tenger és lombpalota
a felfedezettetés
rémétől riadozó
rakpartok füttyös parkok
ziháló autók gyomra
külföldi szállodák
belföldi kapualjak
kéglikben locsolások
ó boldog zászlók
Örömszág
térképével ékes
lepedők lobogása!

9.

„Én borotválkozom hogy
hófehér pofaszőröm
ne tanúskodjon koromról”
mondja a hetvenötéves
F. F. — Én viszont
lobogtatom fehérülő
szakállamat mert még
élvezem öregségem
mint sok más újdonságot.

10.

Hátratett kézzel is
élveztem a sétát —
Kurali őrmester
homlokába húzott

tányérsapkája alól
„Mester” — szólt érdeklődően —
„mit röhög bassza meg?”
„Tisztelettel jelentem
még sosem volt ily jó dolgom
dolgoznom nem kell mégis
kapom a pompás kosztot
a nők nem háborgatnak
a családom is megvan
hát mért ne mosolyogjak?”
Kurali őrmester
válaszképp felhessentett
a zárkába de másnap
megint mosolyogtam
azóta is mosolygok
egy tágabb udvaron
lehúzott sildes sapkák
alól rámszegeződő
szemek kereszttüzeiben.

E. I. önkéntes hevenyészett, töredékes számvetése önmagával, a világgal stb. útközben, Osnabrückben

1

Életem: szigetcsoport.
Fővárostalan.
Vágynék lenni fénypont
körül köröző rovar.
A szigetek: világok.
Hol a világ?

2

Ágy és íróasztal
akad akárhol.
Az íróasztal mögött szék.
Az ágynál olvasólámpa.
A nyíló ajtóban asszony.
Feje később a párnán.

3

Osnabrückben is otthon
Pesten is idegenként.
A magyar vers
íze a számban
s a számát magammal hordom.
Itteni kézfogások
otthon mind moziképek.
Otthoni dádá
taps itt a fülekben.
Itteni súlyok otthon
levegőben lebegnek.
Otthoni centiméter
itt múzeumi műtárgy.

4

Az elnyomatás nem érdem.
A részvét nem rokonszenv.
Az áldozatok sorsa
nem készlet szeretetre.
Az elnyomottak mellé
nem vonzalom állít
hanem a düh!

5

A ma lehetséges
béke butít
a közöny szenvedélyes
a fanatizmus rutinszerű.
Az értelem
az értelmetlen világra
a szükségszerűség pecsétjét üti.

6

A választott nép
fennkölt fogalmától
mindig émelyegtem
mert akit választottak
az már nem választhat.

A magyar 1000 éve
áll helyt Európában
a zsidó még büszkébb mert
vagy 5000 éve irtják
a levéltetű
pármillió éves
a kisfejű óriásgyíkok
a triász-korban kihaltak.

7

Anna Wessler Osnabrückben
— terhesen is milyen szép
ha sír ha nevet ha
kellékeket hajszol
ha jegyzetel a próbán —
egymaga indokolná
hogy tovább fűtyörésszek
a bögölyfelhőben.

8

Itt is ott is
egymást kereső
arcok a félhomályban.
A bizakodásra
elég okot nem adnak
de megmentenek
a kétségbeeséstől.

E. I. önkéntes ügyészi minőségben kihallgatásnak veti alá a legfőbb gyanúsítottat

E. I. önkéntes
Mielőtt tárgyra térnék
elismerem hogy a
mélytengeri halak
groteszk formavilága
a legelő lovak
bája s a fajfenntartás
mechanizmusai
művészi remeklések.

Isten
Legjobb munkáimat
improvizáltam.

E. I. önkéntes

Ide sorolom még
az égitestek zenéjét
évszakok körforgását
s a némelyek szerint
zsugorodó
végtelenséget.

Isten

A végtelent találtam.
A többi jött magától.

E. I. önkéntes

A vádlott tehetsége
súlyosbító körülmény.

Isten

Az anyag és a forma
egymást kereste így hát
semmit se kellett csinálnom.

E. I. önkéntes

Sehogysen illik Önhöz
ez a nagy szerénység.

Isten

Évezredek óta
büszkélkedem de most
szorultabb helyzetemben
várom hogy Ön dicsérjen.

E. I. önkéntes

Iparkodom de nem
könnyíti meg a dolgom.

Isten

Minthogy most Önön át
kell létezniem, leszálltam
az Ön színvonalára.

E. I. önkéntes

Ha szemtelenkedik
bevágom a sötétbe
melyet szintén Ön talált fel.

Isten

Egy jobb pillanatomban.

E. I. önkéntes
A fogak csikorgatását
az észbontó éjszakában
Önnek tulajdonítják.

Isten
Kedves zene fülemnek.

E. I. önkéntes
A vád épp erre épül.
A tervre melynek alapján
az Ön által kreált
úthenger áthaladt
az egymást követő
nemzedékeken és
a boldogság ma is még
gyanútkeltő kivétel
az ember kiaknázatlan
bánya és az ész
az ellenségnek világít
Hogyha a haladás
ára a testi és
szellemi nyomorúság
hogyha művét az ember
— mint hogyha Isten volna —
kiejti a kezéből
hogyha a hősi szándék
az áldozat a hűség
mind csak új szolgaságra —

Isten
Én is olvastam Hegelt.

E. I. önkéntes
Nem látszik meg a művén.

Isten
A túl-sok anyag lerázza
a logika diktatúráját.

E. I. önkéntes
Rózsa sarjad a szarból
és szirma a szarba hull.

Isten

Ha egyszer feltaláltam
a föld sóját a bűnt
az egyensúlyelv alapján
kellett a büntetés is
a bűnhődés, sikoly
a fül labirintusában
Einstein agya emitt és
pár nyomógomb amott

E. I. önkéntes

a hatalom meszes
múmiának kesztyűs
kezeügyében —

Isten

Úgy van.

E. I. önkéntes

Vádat emelek
Ön ellen amiért
meghiúsította
hogy ép ésszel higgyünk Önben.

Isten

Mért bajlódik velem akkor?

E. I. önkéntes

A nemlét hiányt vált ki.
A hiány vágyat érlel.
A vágy ha ki nem elégül
kint szül, a kínból vád lesz —

Isten

De mire az ítélet
megfogalmazódik
rejtekhelyen a vádlott.